

perečega in zanimivega: odnos zemlja–zrak, ki nemoteno kroži po sobi in prihaja iz rež na spodnjem koncu elektroakumulacijske peči. Ta odnos je vtkan v prejšnja dva in ga je treba razumeti kot preseganje tistega dela zavedanja, ki rahle krče v mišicah dvigne do samega ušesa, kjer vegetacija mize in sedeža preide v poslednjo fazo in zaključen kriptogram. Tu ni nobenega pripomočka ali metafore.

Treba je počistiti tla in s tem lončku za rože z vzorci ali brez omogočiti porajanje odnosa zemlja–zrak, ki nemoteno kroži po sobi in prihaja iz rež na spodnjem koncu elektroakumulacijske peči, kar pomeni, da bo skrbno izbrana frakcija naftnih derivatov, nanesena na gumijaste podstavke z največjo možno fleksibilnostjo, postala predznak za čimbolj ekonomičen, elastičen in hitro premakljiv sedež te ali one vrste. Druge možnosti s sedežem ni.

Pesmi

Tone
Kuntner

ŠE TO POLJE Še to polje
zorjem spomladi.
Podorjem,
kar je na tleh obležalo.

Še ta semena
v polje posejem.
Posejem,
kar je v dlaneh ostalo.

Še to pot
do polja naredim.
Kamen ob kamen
položim.

TVOJO Tvojo pijačo
PIJAČO sem pil
tvoje življenje
prehodil . . .

Danes sem star
kakor ti.
Vsak korak
mi je muka.
Vsak spomin
me boli.

Ljudem
se ogibam.
Ne upam
s poti.

JE DOZORELO Je dozorelo
na jablani
jabolko.

Da ga sklatijo
drzni otroci,
da ga izkljujejo
lačne ptice. –

Da le na veji
samo
ne zgnije!

Je prišla
moja
poslednja jesen.

FOTOGRAFIJA Fotografija
je kraja podoba,
podoba hiš,
podoba ljudi . . .

Fotografija
je nekega
davnega dne
svetloba.

In ta svetloba
boli.

ZGUBIL SEM SE Nisem se zgubil
v širni tujini,
zgubil sem se
kot tujec doma,
ko sem sledil
razbolelemu umu
in hrepeneči
slepoti srca.

Zgubil sem se
na domači bregači
v brazdah
že zdavnaj opuščениh njiv
in med trohnečimi
padlimi debli
požaganih češenj,
jablan in sliv.

Zgubil sem se
na zaraščeni stezi,

ki se v pusti goščavi
zgubi
in ki skozi koprivje
in trnje
vodi do hiše,
ki je več ni.

Z GOZDOM Z gozdom prihajam
PRIHAJAM na opustele njive,
 med podivjane jablane,
 na zapuščena dvorišča.

Trkam na vrata
podrtih domov
in stopam vanje
veselo in smelo.

Kajti jaz se le vračam
iz davnih dni
in s sabo prinašam
življenje od nekdaj.

VSELIL SEM SE Vselil sem se
 med podrte zidove,
 ko jih, razpadle,
 prerašča mah
 in, ko se vezni
 razžagani cimper
 z razsutim ognjiščem
 seseda v prah.

Vselil sem se
s semenjem rastlin
v njihova divja življenja
in sanje –

brez vsake grenkobe
in brez bolečin
v svoje nekdanje
domovanje.

TAKO Tako zdaj živim
ZDAJ ŽIVIM svobodno in divje
 med divjo rastjo;

na zemljo priklenjen,
pritličen, resničen,
hlepeč v nebo.

Dalje si sam
usodo krojim
le z lastno močjo:

ali se upogljiv zadušim
ali utrjen zrastem
v drevo.

SO ODCVETELI So odcveteli
 poslednji cvetovi,

so dozoreli
poslednji plodovi.

Požagano deblo
mrtvo leži.

Divjaki ženo
iz trohnečega panja.

Drevo nepremagano
dalje živi.